

(*Ο κύριος Πρωθυπουργός σηκώνει την Εδρεταν κι' άμσως άμα ψάλλεται άπ' άλην την χορείαν.*)

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ή Εδρετα,
γιούχα, γιούχα, παιδιά, ή Στενή...
του Τρικούπη' ή μεγάλη χορεία
πιο μεγάλη μ' αυτήν άς γενή.

Του πολέμου ήμέρ' ανατέλλει...
ταρλαμπούμπα, κρασι και χορός...
της Στενης μās προσιμέν' ή άγέλη,
σηκωθήτε, άδέλφια, καιρός.

Του πολέμου ήμέρ' ανατέλλει...
ήπορος δόλιος πόλιτης, πεινή
τά μεγάλα ποτέ δέν τά θέλει
κι' όλα γύρω τά θρίσκει στενά.

Όποιος ήμως κοιμάται χορτάτος
ελα γύρω τά βλέπει πλατειά,
γι' αυτόν πάντα πλαταίνει το κράτος
και τεντώνει διόρθα ταυτιά.

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ή Εδρετα
κι' ο Τρικούπης που έχει μυαλά...
μās προσιμένον λυσώντα θηρία...
τή Μεγάλη βασταίτε καλά.

Ή Μεγάλη προόδου σημεϊον,
Ή Μεγάλη του έθνους τιμή,
μās ανεγει το κάθε Ταμειον,
μās χορταίνει με φρέσκο φουμί.

(*Εισέρχεται εις την Βουλήν το κόμμα της Εδρετας και προσφωνεί ο Φασουλής τās δαδ Περιφερείας.*)

Φ. Ή δύο Περιφέρειαι, Μικρά τε και Μεγάλη,
σεϊς εις το έθνος φέρετε συχνάς επαναστάσεις,
έν τούτοις μου άρέσετε κι' ή μία και ή άλλη
και με τās δύο τάσσομαι κατά τās περιτάσεις.
Ή μέν Μικρά το σύμβολον αρχαίων ήμερών,
ή δέ Μεγάλη σύμβολον των καθ' ήμάς καιρών,
άλλ' ήμως είμαι της Μικρας και της Μεγάλης φίλος,
δίσυ αν άμφότεραι σταθήτε παραλλήλως
δέν είμπορώ διαφοράν να εύρω ελαχίστην,
κι' αι δύο μās αλλάζετε συγχύτατα την πίσυν,
κι' από τās δύο ή αυτή πηγάζει προκοπή
και βγάζετε τον Κότταρη και τίν Κατσικαπή.

Ήγιώ δέ, Περιφέρειαι, καθ' ύψηλόν καθήκον
οδδ' εις μεγάλους και μικρούς καθέλου μη άνήκων,
οδδ' χορταίνων με τούς μέν και με τούς ΄δδ' πεινών
και μόνος σιτιζόμενος ως τούρανο πτηνόν,
τά χελήν μου τά ρυπαρά ένόπιστον σας νάπσω
και άμφοτέρας σας φίλω και πρό των δύο κύπτω.

(*Ταυτα ειπών ο Φασουλής με στόμφον ρητορείας
δοσάζεται θερμοτάτα τās δαδ Περιφερείας,
και τότε γίνεται άρχή της πειραματώδους πάλης
και ή Μικρά δρθώνεται άντίκειν της Μεγάλης.*)

Οι Έμποροι, ο Φασουλής και ο Τρικούπης ο πολυς.

Τρικούπης μένος όμιλών κι' άνω το βλέμμα προσηλδών.

Αυτά τά Διαπύλια... Θεέ μου! τί θα γίνουν!...
οι έμποροι εθώμασαν και γίνεται καμιάς,
κατά της Κυβερνήσεως τά βέλη διευθύνουν
και ίσως ήφρον μ' άρηνηθούν σ'άς νέας εκλογάς.
Αυτό το μέγα ζήτημα καθόλου δέν μ' άρθεί...
ποιός διάβολος μ' έρωτύσε και τσβάγαλε στή μέση;

Άμσως τώρα καταργών τούς των ώντων φόρους
ζήτην ν' άνοίξω θησαυρούς 'στούς Δήμους τούς άπόρους,
ζήτην να κάρω κάτι τι, που δέν τó κένουν άλλοι,
και ήμως δέν τó έννοει τó κλούδω των κεφάλι.
Βλέπουν πτωχείαν περισσήν εκεί που τρέχει πλούτος...
τί άνθρωποι άνάποδοι!... τί κόμος είναι τούτος!...

Δέν έννοουν παντάπασιν το γενικόν συμφέρον,
καιεις από τήν μέτην του δέν βλέπει παραπέρα,
συντάσσονται κι' ο έμποροι μετά των ΄Ημετέρων,
και με κατάρας φοβερās γεμίζουν τόν άέρα.
Μ' α' τά τά Διαπύλια ό κόσμος εξεμάνη...
και άλλο εξεφύτρωσε 'στί μέση μας ρεπάνι.

Δέν φθάνει: οτι έχομεν μεγάλας ιστορίας
με των Κρητών το ζήτημα και τās Περιφερείας,
με τώρα εξεγεύονται κατά των νέων φόρων
και με ρυμφάλας έχονται κρυμμένας υπό μάρτα,
και με τήν γνώμην τάσσοται των έμμανών έμπορων
κι' έκείνοις ο παραλύτος, που τριγυρνά με σπέρτα.

Και τώρα τί να κάμωμεν μ' αυτούς τούς έμμανείς;...
τά ύψηλά μας σχέδια δέν έννοει κανείς.
Να προχωρήσω 'σ'τα έμπερός;... να στρέψω 'σ'τα όπίσω;
να κάμω τροποποίησιν ή έτσι να τάρησω;
να φέρω πάλιν ήπως πριν τούς φόρους των ώντων
και ν' άποσέσω τούς βαρείς βασιμούς των Τελωνείων;

Να γίνη άποκέντρωσις κατά τον Φλογαίτην
ή ελιν ή συγκέντρωσις 'σ'το κράτος να γενή,
και τούς έμπορούς αφήσών και κάθε συμπόλιτην
έν στενοτορεία να επλώ και σθεναρῶ φωνή:
«Κάτω τά Διαπύλια κι' άνοίξατε τās πόλεις
να έρθη πλούτος περισσός με μούλους και καμήλας;»

Ἦ τὸν μωρὸν τὴν τὴν κλάειον
 νὰ τοὺς εἶπὸ «ἀδύνατον νὰ κυβερνήσω πλέον,
 «καὶ τώρα τὸ πηδάλιον ἀπὸν μὲ χαρὰν
 »στὸν κύριον Θεόδωρον καὶ τὴν ἀριστάρην,
 »κί' ἴσως ἐκεῖνος μὲ καλὰ σὰς ὠφέλησιν χιλία,
 »φορολογῶν τοὺς Ἑλληνας μὲ τέλη Διαπύλια.»

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ καὶ ἄλλα περὶ φόρων)
 εἰσέρχεται ὁ Φασουλῆς μετὰ πολλῶν ἑμπορῶν.)

Φ. Οἱ ἔμποροι ἰσχυρότηκαν καὶ εἶναι ἴσ' ὅτι ποδάρη,
 διὸ καὶ σὰς τοὺς ἔφερα ἐδῶ νὰ τοὺς ἰθῆτε...
 φωνάζουν, φίλε Πρόεδρε, πὼς μὲ τὰ νέα βάρη
 καὶ γίνουσι πρόσφυγες κί' αὐτοί, ἐπαίτασι, λιποδοῦνται,
 καὶ θὰ ταφῶν εἰς τάρταρα ζωφόδῃ καὶ ἀνήλια,
 ἂν δὲν ἐπαναφέρετε τὰ πρόην Διαπύλια.

(Προσέρχεται ἕνας ἔμπορος μ' ἕνα κλειδί ἰσ' ὅτι χρεὶ
 καὶ ἰσ' ὅτ' Ἐρικουτὴν μὲ θυμὸν καὶ πόνον τὸ προσφέρει.)

Ἐ. Τοῦ μαγαζιῶ μου τὸ κλειδί, Πρωθυπουργέ, σὰς δίνω,
 διότι ἀπὸ σήμερον τὸ μαγαζὶ μου κλείνω,
 κί' ἄς σφραγισθῇ ὀργήγισσα μὲ ἴσ' ὅτι βουλοκέρη...
 ὁ τῶν ἑμπορῶν τράχηλος δασμοὺς δὲν ὑποφέρει.

(Προσέρχεται καὶ δευτέρως κί' ἄλλο κλειδί τοῦ δίνει.)

Ἐ. Κί' ἐγὼ τὸ κλείνω σήμερον κί' ἐγὼ γίνω δ, τὴ γίνω.
 Πάρτε Ἀμερικάνικα, χασιῶδες καὶ κασιμίρια...
 θ' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερον νὰ κάνω χειρομήρια.

(Καὶ τρίτος εἰς τὸν Πρόεδρον ἕνα κλειδί πετῆ.)

Ἐ. Πάει, μ' οὐφλοῦσα κί' ἐγὼ, δὲν εἶναι χωρατὰ...
 ἀδύνατον ν' ἀνθέξωμεν ἴσ' ὅτι βάρη τὰ καινούρια...
 εἶμαστε ἄνθρωποι, καλῆ, δὲν εἶμαστε γαϊδούρια.

(Τῶν μαγαζιῶν των τὰ κλειδιὰ πετιὸν καὶ δὲ οἱ ἄλλοι
 καὶ κρῆτος γίνεται πολὺς κί' ὄχλοσθ' μεγάλη,
 κί' ἡ σάλια τοῦ Πρωθυπουργοῦ γεμίζει μὲ κλειδιὰ,
 κί' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς δὲν βγάζει τοιμουδιὰ.
 Ἄλλα ἐμβαίνουσι ἔξωθεν πολλοὶ φιλικητῆδες
 κί' Ἐβραῖοι μὲ τὰ γαλιμαὶ κί' ὀλίγοι χαλβατῆδες
 καὶ πᾶς ἑμπορευόμενος μὲ δ, τὴν πρῆγμ' ἔχει
 κί' ἐκεῖνος ὁ παρόλτος, ποὺ μὲ τὰ σπῆρα τρέχει,
 καὶ δδοὶ τὰ πανῆρα των ἰσ' ὅτι Πρόεδρον τινάζουσι
 καὶ μὲ δξεῖς ἀλαλαγμοὺς τριγύρω του φωνάζουσι).

Ἐ. Πάρτε τὰ κουδράκια μας καὶ κάθε κουδράστρα,
 πάρτε καὶ τῆς τσατοῦρας μας νὰ κάνω τὴν χωρίστρα.
 Πάρτε τοὺς μαστραπάδες μας καὶ κάθε μας πραιμῆματα
 καὶ ἴσ' ὅτι σοκάκια γύριζε νὰ βλέπω μαθρα μάτζα.
 Μ' αὐτοὺς τοὺς φόρους ποδβαλες θὰ στέκωμε ἀρτοί,
 καὶ γίνε σὺ πραιμῆματῆς κί' ἐμεῖς Πρωθυπουργοί.
 Τ. Θὰ φέρω τροποποιήσιν...

Ἐ. μὲ τὰς τροποποιήσεις σου δὲν μὰς ξαναγέλας...

Τ. Σκοπὸς δὲν εἶναι τῆς ζωῆς νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω,
 Πρέπει ὀλίγον τὸ σκεφθῆ κανεῖς κί' ὕπερ πατρίδος,
 κί' ἂν, ὅ μὴ γένοιτο ποτέ, φοφῆσαι ἔκ τῆς πένης,
 πλὴν θ' ἀεξήθουσι τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου τῆς Ψωφίδος.

(Εἰς συριγμοὺς ἀκούεται τὸ πλῆθος ἐποκάφρος.)

Τ. Πολίται, ἴσχυραστε, ποὺ νὰ σὰς πιάσθ' ὀφρος...
 Συλλογησῆτε πρὸς σιγὴν ὁποῖον τὴν καλὴν
 θὰ γίνῃ κί' εἰς τὸν Δήμον σὰς κί' εἰς πάντα ψωραλέον.
 κατὰ τὸν φόρον ὁ καθεῖς ἄς παύσθ' ὀμλῶν,
 ἀφοῦ δὲ γίνῃ πλούσιος κί' ὁ Δήμος Ὀμλιῶν.
 Ἐ. Οἱ Ὀμλιῶται γιὰ δασμοὺς δὲν πρέπει νὰ ἴσ' ὅτι μιλῶν.
 Τ. Καὶ ἔμωσ' ἰσ' ὅτι περίστωμα κί' ἐκεῖνοι συντελοῦν.

Ἄν δὲ τὰ Διαπύλια θὰ λείψουσι καὶ τὰ Ὄνια
 καὶ ἂν προσβῆτωμεν δασμοὺς ἐπὶ τῶν Τελωνείων,
 σὲς πρέπει νὰ πληρώνετε τὰ τέλη ὡς κωθῶνια,
 ἂν θέλετε νὰ εὐτυχῆ κί' ὁ Δήμος Κωθῶνιον

(Εἰσέρχεται κί' ὁ Κουλουρτζῆς Ἀλέξης μὲ κουλούρια.)

Α. Ἐμεῖς δὲν εἶμαστε, καλῆ, κωθῶνια καὶ γαϊδούρια.
 Τ. Τὸ πὼς δὲν εἶσθε γαϊδάρου κανεῖς δὲν τὸ ἀρεῖται,
 καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ὀγκηθμοὺς πολὺ μὲ συγκινεῖτε
 Κί' ἂν κάθε Διαπύλιον κατῆγγισσα καὶ Ὄνιον,
 ἂν Μαραθῶνας θέλετε κί' ἀξιμαχῶς στολούς...

(Σπάζουσι δὲ τρεῖς τοιμουτῆδες τοὺς μαστραπάδες δλους
 κί' οἱ ἔμποροι λυσομανοῦν καὶ οὐκῶν γιὰ τὰ βάρη
 καὶ ξετυλιγνοὺν καὶ αὐτοὶ τὸν κάθε τον κουδρά.
 Κί' ἐνῶ κουδράρα λύνονται καὶ σπάνε γαλιμαὶ
 εἰσέρχεται ὁ Στάτιος μὲ τὸν Παππαλιωνά,
 καὶ μὲ σφραγιστῆς καὶ καρυθαῖς ἀνηλιῶς τοὺς σφραγῶνται
 καὶ δλους μὲ τὸν Φασουλή κακῆν κακῶς τοὺς διώχουσι).

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πὼς ἴσ' ὅτι σπῆτι μου ἀνέβη,
 ἰσ' ὅτι Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδ' συνοροῖσι
 καὶ Ξενοδοχεῖον εἰδῶ, — θὰ ὀτ' ὅτι λάθι, τρεῖς σὸτ' εἰδῶ,

μὲ χμῆσιον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφεῖου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προστατεῖου, κοινὸς τὸς πολὺς.